

filmoteca

Hamnet, el dolor que transforma

Anna Romeu

Psicòloga i escriptora

@annaromeumateu

Hamnet, basada en la novel·la homònima de Maggie O'Farrell, ens submergeix en un relat íntim i profund sobre l'amor, la pèrdua i la manera com el dol transforma els vincles humans. Lluny d'un drama convencional, la pel·lícula construeix un espai emocional dens, delicat i persistent, on el temps sembla suspendre's per permetre que el dolor i la memòria prenguin forma. Desconec si la història que ens ofereix Hamnet està totalment basada en fets reals, si la vida de William Shakespeare i la seva dona Agnes va ser realment com ens l'expliquen, però això no és important. La mirada és la d'Agnes, el seu amor d'esposa i de mare és el protagonista de la història, i aquesta és una història universal.

A *Hamnet* el viatge emocional és intens i profund. Les emocions bateguen amb força: el desig inicial, l'enamorament impacient, la calidesa de l'amor familiar, la duresa de les separacions, l'angoixa que es clava punyent i, finalment, el distanciament. Són etapes que s'encavalquen, que fan que l'espectador es reconegui en alguna escena i es perdi en alguna altra. És

aquella capacitat d'evocar i remoure sentiments reals allò que transforma el cinema en alguna cosa més que entreteniment.

Una part essencial d'aquesta força emocional rau en les interpretacions. Jessie Buckley construeix una Agnes d'una intensitat gairebé física. La seva presència és magnètica, plena de matisos. El seu dolor no és només representat: és sentit des de les entranyes. Buckley expressa el dol des del cos, des del silenci, des de la mirada, i converteix així el personatge en l'eix emocional de la història.

Paul Mescal, en el paper d'un Shakespeare contingut, sovint atrapat entre l'amor i la distància, ofereix una interpretació subtil i profunda. La seva manera de sostenir el silenci, de mostrar el dolor sense paraules, construeix un contrapunt delicat a la intensitat de Buckley. Mescal dibuixa un personatge que s'esquinça per dins, marcat per la impotència i la incapacitat d'expressar el que sent, reflecteix amb precisió aquella forma de dol que es viu en solitud. I aconseguix amb una subtileza admirable que

Hamnet és un relat íntim i profund sobre l'amor, la pèrdua i la manera com el dol transforma els vincles humans

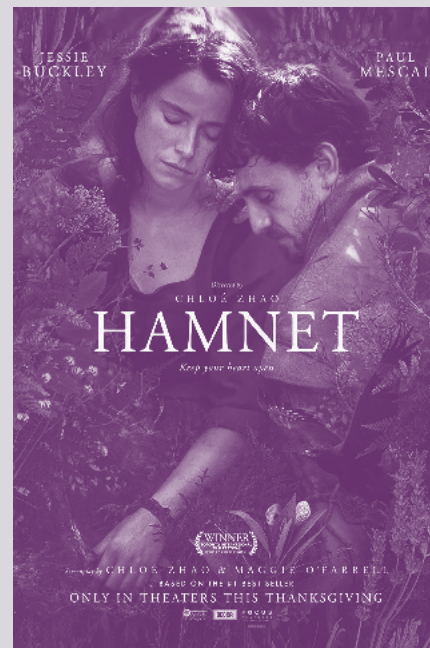
la immensitat de l'obra d'un autor universal sigui només un personatge secundari davant del drama familiar.

La directora construeix el relat amb una sensibilitat extraordinària, evita l'excés i confia en el poder del silenci, del ritme pausat i de les imatges carregades de significat. La posada en escena és íntima i permet que l'espectador no només observi, sinó que habiti emocionalment la història. El film no busca explicar el dolor, sinó fer-lo sentir a qui l'observa.

És la desesperació de la pèrdua i el silenci imposat, aquell llarg silenci que arriba després d'una tragèdia, el que és capaç d'envoltar la sala sencera. Aquest silenci no és buit: és ple de pensaments, de records propis, de preguntes que potser no tindran resposta. El silenci que acompanya el final d'una gran pel·lícula dona espai a la reflexió, a la catarsi col·lectiva, i permet que cadascú surti de la sala una mica diferent de com hi havia entrat.

Hamnet parla del dol com a experiència universal, però també profundament íntima. Mostra com l'amor

persisteix, com el dolor transforma i com la memòria esdevé una forma de presència. És una pel·lícula que no s'oblida fàcilment, perquè no apel·la només a la ment, sinó al punt més vulnerable de l'espectador. ■

Hamnet Chloé Zhao

2026